

Okolo republiky 2022 aneb „Až to bude možné, namažte se!“

Sobota (start)

Jedu s balíkem vlastní tempo a jsme vytrvale předjížděn. Přes Trutnov jedu s tříčlennou skupinkou, která mi ujíždí za městem. Po třiceti kilometrech přichází bolest pravého kotníku, zjevně načatého 14 dní předem při vyjíždce z Prahy na Ještěd. Po chvíli nacházím způsob, jak šlapat – šlapání nártovou stranou nohy. V autokempu v Dolní Kalné je sraz majitelů Škody 1203 a podobných historických vozidel.

V Turnově si poprvé zadrncám na dlažebních kostkách. Pod Ještědem se sjíždím s dalšími jezdci. Na parkovišti v sedle kupuju párek v rohlíku a pak vyrážím na vrchol, kde prší. Na vrchol kolo tlačím. Panuje tam krásné podzimní počasí – teplota lehce nad deset stupňů, mlha s drobným deštěm a vítr. Pak sjezd – mám štěstí a chytám zelenou na semaforu. Pod Ještědem najíždím na cyklostezku do Drzcova a je to peklo – „prodavač koryt zde zbohatnul“ – co padesát metrů dlažebními kostkami vydlážděné koryto napříč cyklostezkou. Nadávám - tohle jsem při plánování trasy přehlédl. Jedu přes Českou lípu na Děčín. Před Děčínem krásná dělnická kolonie ve Františkově nad Ploučnicí. Většina lidí jede přes kopec, já si najíždím, ale nemusím do kopce. Je to delší, zato horší cesta – v plánování jsem udělal další malou chybu a nepřesvědčil se, co je cyklostezka za Benešovem nad Ploučnicí zač (lesní cesta). Děčíně končí krom kotníku i koleno – ukládám se v hotelu /kempu Formule. K večeri plněný lusk (mleté maso nevalné chuti) s rajským protlakem (opravdu se tomu nedalo říkat omáčka) a knedlíky posypanými nakrájenou zelenou cibulkou (Láďa Hruška by měl radost). V hotelu bordel – bouchání dveří a veselý hláhol do dvou do rána. Budíka jsem měl na čtvrtou, pak na šestou.

Neděle

Ráno nejdříve prší, otálím s odjezdem neb doufám, že déšť poleví (dobrá výmluva – nechtělo se mi do mokra ven). Vyjíždím v dešťové pauze, aby v zápětí začalo pršet – neujedu ani kilometr a už zastavuji, abych nahodil nepromokavé kalhoty. V Ústí na benzínce doplňuji vodu a sušenky a jedu dál. postupně přestává pršet – nad jezerem Milada odkládám nepromokavé kalhoty. Cesta dál přes Teplice, Osek (tady je celkem hnusné stoupání) Loučnou, Litvínov a Horní Jiřetín, kde odbočuji do Mariánského Údolí. Tady už mi kotník nedovoluje nic víc, než slézt z kola a tlačít. Nenechávám se rozhodit značkou o

uzavírce – „*To známe – označí to jako neprůjezdné a pak se tam stejně houby děje!*“. O cca. 20 minut později dorážím ke kráteru kde dříve býval most a rozhlížím se, kudy dál. Naštěstí je možné s trochou šikovnosti díru překonat, ale vcelku rád bych si takovou turistickou vložku odpustil. Počtvrt kilometru dlouhé jízdě opet slézám z kola a tlačím ho kolmo k vrstevnicím ve svahu o sklonu někde mezi 15 – 18%. Hnus! Jdu a potím se jak vrata od chlěva! Pak se mi ještě na kopci podaří blbě odbočit (kochal jsem se výhledy) a sjíždím do údolí, abych si zas pěkně kopec vyšlápl. Taková hezká dvacetiminutovka... Pak už dorážím na Horu sv. Kateřiny - začíná pršet, protože jsem se pod kopcem svlékl z nepromokavého...

Potkávám partu čtyř kolegů, co akorát dojedli a vyráží dál. Objednávám si zapečené šunkofleky a limču a dobývám mobil. Mezitím přijíždí ještě jeden kolega (Miloš Mopils), který podle mobilu i jede. Dělán mu vrcholovou fotku a on hned vyráží dál. Já se pouštím do jídla a po hodině a půl taky vyráží – jen měním trasu, protože extempóre s kráterem už opakovat nechci – беру to přes kopec. Kotník trpí, do kopců kolo tlačím, sleduji jak mi kolegové ujíždí a nadávám.

Pojmenovávám svůj styl „Indiánská cyklistika“ – do kopce pěšky, po rovině a z kopce na kole. V Jirkové kolegu Mopilse předjíždím (asi nakupoval, nebo si dával oběd), najíždím na podkrušnohorskou

„dálnici č. 13“ a frčím celkem svižně (co kotník dovolí) směr Ostrov, kde vím, že si musím nakoupit na poslední benzínce jídlo a hlavně pití. Naštěstí nemusím moc tlačit a mám i štěstí – jak se silnice přiblíží v Boči k Ohři, ztratí svůj dálniční ráz a hlavně krajnice. Nikdo na mě netroubí, ale představuji si nasupené řidiče kamionů, které brzdím, když mne pro provoz v protisměru nemohou předjet. V Ostrově se odpojuji z „třináctky“ a jedu směr Hroznětín. Sleduji kolegu Mopilse a odstup na něj, když tu mi dochází, že jsem zapomněl na benzínku. Vodu ještě mám, nějaké sušenky taky – pokračuju. Za Děpoltovicemi opět tlačím do kopce a mně je jasné, že brzy bude pro mne konečná – kotník protestuje a přidává se koleno. Jsem v pytlí! Hledám ubytování, ale jedině na trase nacházím v Nejdku

– tříhvězdičkový Spa and Wellness hotel Anna definitivně ukončuje můj závod a mění ho na hotel tour. Paní na recepci je velmi ochotná a milá a dovolí mi vzít si kolo na pokoj. Dokonce mi dává pokoj pro invalidy (jak případné pro můj stav), takže se mi tam hezky vejde.

Přemáchnu dres a jdu si v šest večer dát večeři – Linguine se sýrovou omáčkou a lososem a půl litrem Kofoly. Na mobilu pozoruji, jak mi ostatní ujíždí a současně jak mne dojíždí kolega Mopils a za ním jedoucí Dušan Stárek (Starkys), který pro mne nepochopitelně míjí Bleiberg a sjíždí do Kraslice (jde spát).

Pondělí

Ráno po snídani musím počkat, až bude fungovat výtah – po schodech bych s namoženým kotníkem kolo nesl. To nastane kolem osmé, takže vyrážím v době, kdy Miloš Mopils již míří od zdolaného Bleibergu pryč a Starkys na něj o chvíli později stoupá. Průběžně kontroluji kde kdo je a vidím Starkyse na vrcholu Bleibergu. A opět je tu uzavírka, kterou ignoruji abych zjistil, že i zde chybí most a obejít to nejde. Musím tedy o kousek zpět, kde už na mne čeká Starkys s tím, že musím jinudy. Celkem dlouho si povídáme, pak se loučíme – já se škrábu nahoru a Starkys míří někam do údolí. Na Bleiberg střídavě jedu a jdu s tím, že přibývajících procenty sklony začíná převažovat chůze.

Po krátkém občerstvení a vrcholové fotografii volím cestu dolů po stejné trase ale zjišťuji, že tady musím kolo vést i dolů – cyklokrosová sekce je na mne moc. Starkys mezitím míří někam do Slavkovského lesa, kdežto já jedu okolo přes Kynšperk. Později se to ukázalo jako dobrá volba. Kotník se trochu lepší a na silnici č. 21 to celkem jede. Před Chodovou Planou ale končí hezká silnice s krajnicí a začíná nerovná silnice bez krajnic, zato se vzrostlými stromy. V kombinaci s rozhulákanými kamiony neodolatelná nabídka. Chvilku na místě zevluji, pojídám jídlo a zjišťuji, že jsem Starkysův náskok smazal a dokonce mírně vedu. Zhluboka se nadechnu, počkám na mezeru mezi proudem aut a kamionů a vrhnu se dál.

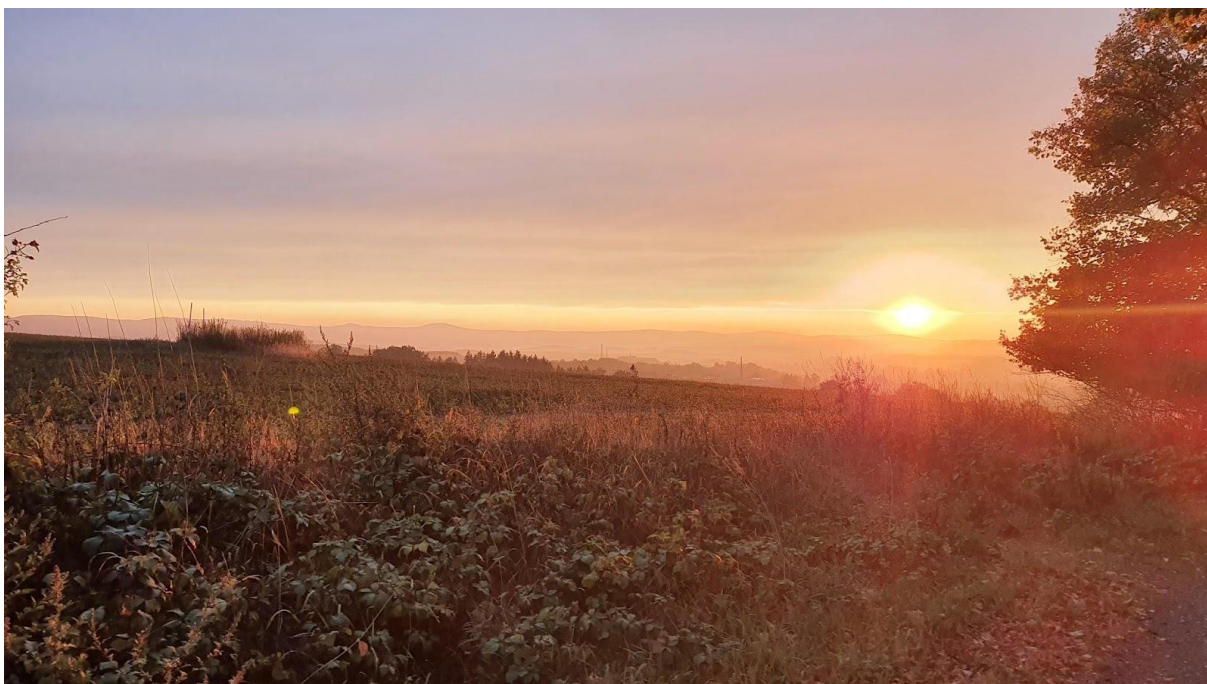
Přežívám a v Chodové Plané objevuji otevřený hotel Slunce se zahrádkou. Zastavuji, objednávám si jídlo a pití a kontroluji, kde je Starkys. Mapě chvilku trvá než se překreslí a vypadá to, že by měl být poblíž. chci zkontrolovat, svou přesnou pozici, abych ho snad nepropásl když tu mi za zády po silnici probzučí kolo. Pozdě, projel... Dojím oběd a vyrážím za ním. Kotník celkem spolupracuje. V Plané na benzínce dokupuji vodu do flašek a jedu dál. V Boru potkávám Starkyse, který na mne počkal a dál jedeme spolu – s patřičným odstupem, neb jízda v háku není povolena. Zjišťuji, že ho taky trápí končetiny a tak vytváříme patientské duo. Pomalu začíná pršet. Ne moc, ale prší. Zmazání zadku se stává nutností se zvyšující se frekvencí. Na CP4 dorážíme před šestou, bereme za vděk přístřeškem se stolem a lavicemi dvě hodiny tu tvrdíme, kecáme a občerstvujeme se, zatímco čekáme že přestane pršet.

Starkys si před odjezdem navléká nepromokavé návleky na tretry a utrhne z jednoho patu (u druhého už urval pro změnu špičku) a tak letí do koše. Naplánujeme další strategii + hledáme místo na spaní, které nalézámě v penziónu Brusinka v Mochtíně za Klatovy, kam dorážíme v půl jedenácté večer. Máme romantický „Jablíčkový pokoj“ a heslo na wifi je borůvka. Cestou jsme se najedli na benzínce v Klatovech, takže můžem jít hned spát.

Úterý

Další ráno oživlých mrtvol. Předpověď slibuje déšť a „nemluví do větru“. Vyrážíme do zataženého dne – na rozjezd máme hezké stoupání, obloha pomalu tmavne – nejdříve na obzoru a pak i nad námi a nakonec se rozprší a když dorážíme k Horažďovicím, regulérně leje jak z konve. Občerstvujeme se na benzínce, koukáme na radar a přemýšlíme jak dál. V mracích se rýsuje mezera, navlékáme nepromokavé oblečení a vyrážíme. Mezera se ukazuje jako imaginární – jedeme slejvákem a co se mne týká, je mi to už tak nějak jedno. Rezignovaně šlapu a ač oblečení pobírá déšť, jsem mokrý jak myš, protože se potím jak vrata od chliva. Vyjeté koleje na silnici jsou po ráfek plné vody a za každým kamionem vodní stěna. Ve Strakonících zastavuji na autobusové zastávce a čekám až Starkys dorazí. Nejdříve se ozve vrzání silou troubícího jelena v říji a pak projede Starkys, brzdící oběma brzdami a k tomu ještě botou o asfalt. Zastavuje o dobrých deset metrů dál a oznamuje co je zjevné – že mu to nebrzdí. Jedem opatrně dál a nalézáme cykloservis, pod jehož stříškou se Starkys snaží brzdy marně doštelovat. Servis je právě v půlce týdenní dovolené, tak nacházíme další, kde mají pro změnu polední pauzu. Rozmrzelost napravuje hned vedle umístěná pizzerie, kde se najíme a kde nám

hodina do konce polední pauzy příjemně uteče. Po opravě brzd frčíme směr Vodňany (kde blbě odbočíme a najíždíme si zbytečně asi dva kilometry) a České Budějovice a na mapě sledujeme, jak se k nám blíží jiný kolega, tentokrát Stanislav Jedlička. Stahuje nás mohutně. V Hluboké najíždíme na cyklostezku abychom zjistili, že po ní opravdu jet nechceme (rozmoklá, písčitá hlína, do které se boří kola). Vracíme se na silnici a jedeme bez navigace. Proplácáme se přes Budějovice a najíždíme na původní trasu. V Rudolfově ještě skáču do obchodu a kupuji nezbytné Pikao na stoupání do Kodetky, které je opravdu výživné. Pak už jedeme víceméně z kopce až do Suchdola. Před Suchdolem jedeme lesem a je to jedna z nejhezčích částí trasy – krásná příroda, teplota akorát a hlavně neprší. V kempu zjišťujeme, že v místní občerstvovně nezaplatíme kartou, tak jedu vyzvednout peníze do bankomatu. Když od něj odjíždím (opět prší), nepovede se mi zacvaknout, sjedu předním kolem z chodníku čímž mi ujede noha z pedálu, padám zadkem na špičku sedla a sjezd zadního kola z obrubníku dokoná dílo zkázy – luxusně naražená kostrč! Dávám si prasárnu (smažák s hranolkama a tatarkou) a jdeme spát.

Středa

Nejhezčí den závodu – je lehce slunečno, teplota tak akorát. Sbalit se mi jde jak psovi pastva. Nahlašuji, že přestupuji na krátkou trasu, abych měl vůbec šanci závod dokončit. Mezitím kolega Jedlička (dojel večer po nás) zevluje v kempu a místo plánovaného odjezdu v šest ráno odráží až někdy kolem půl deváté. Já se dokopu k odjezdu až o hodinu později. Hned v Klikově stavíme v místní samošce a dáváme si snídani. Po snídani pak jedeme přes Jindřichův Hradec, Kamenici nad Lipou, Pelhřimov (ne, krematorium jsme si neprohlédli), Humpolec až do Světlé nad Sázavou, kde zastavujeme a řešíme co dál. Moje noha (teď už hlavně koleno) je v háji a dva Ibuprofeny už situaci nijak neřeší – kotník drží, ale koleno je v háji – mohu točit

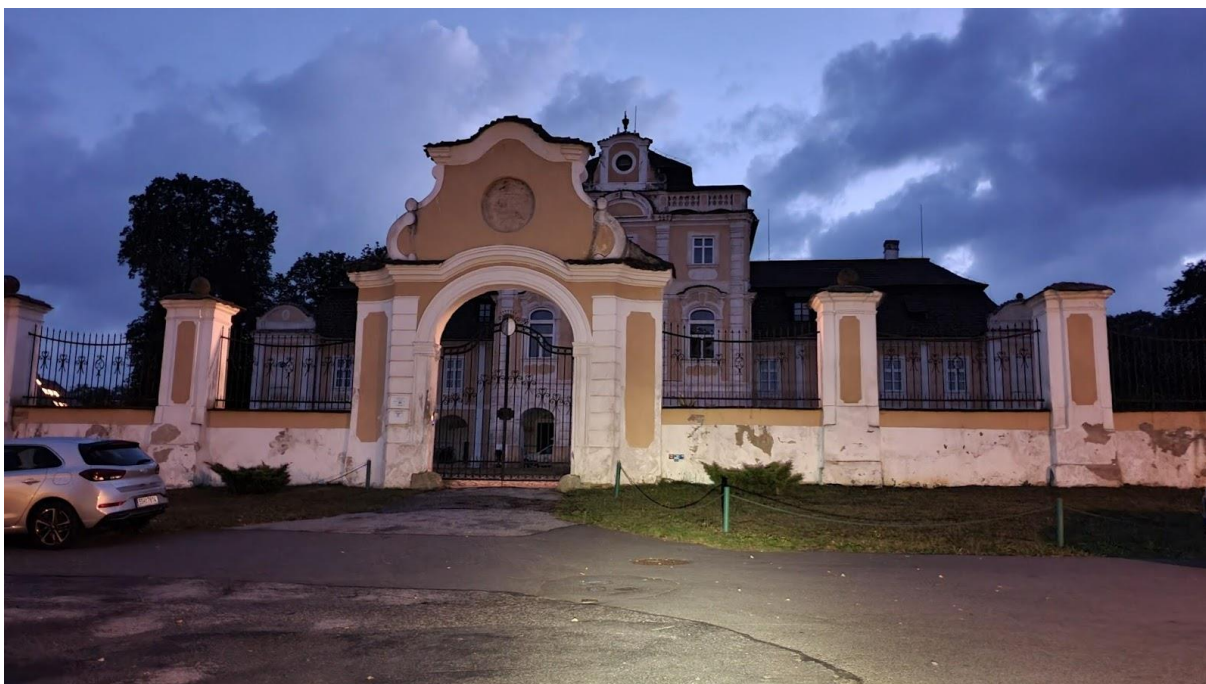
Zamlouváme ubytování, vybíráme peníze z bankomatu, nakupujeme v Bille večeri a jedeme do Vestce do penzionu. Prý tam před námi byli taky dva z objezdu republiky. Noc je nádherně teplá a VELMI mě štve, že s kolennem už dál nemůžu pokračovat. Kolega Jedlička, zatímco spíme, doráží tuhle přejezdovou trasu. Klobouček!

max kolem 100 W a na to se kopce vyjíždět nedají. Kdyby můj zadek mohl mluvit, slyšel bych co chvíli hlášku „Až to bude možné, namažte se!“

Čtvrtek

Vstáváme do mlhy. Moje situace se stává vpravdě absurdní, protože mohu jakš takš točit už jen pouhých 80 W – cokoliv nad se rovná bolest. Kopce tlačím, nebo trpím. Občas obojí současně. Kolem Pardubic a Hradce Králové jedeme po cyklostezce kolem vody a noha se malinko zlepšuje – frekvenčně to ještě jde. Za Hradcem v Pouchově stavíme u Zahradílků na oběd. Pak ještě ve Smiřicích na benzínce dokupujeme vodu a jedeme přes Jaroměř, Choustníkovo Hradiště. Trasa je taková, jak nám nahodil Komoot – jedeme po příšerných silnicích, což na chůzi až tak nevadí, ale při jízdě je to peklo – náš zadek poznává středověk. Pak se napojujeme na hlavní tah na Trutnov, kde je to naštěstí z kopce a kde je kolona aut, která se hýbe jen velmi pomalu. Na začátku Trutnova děláme poslední zastávku na doplnění tekutin a vyrážíme směr Žacléř. V provozu se Starkysovi na chvíli ztrácím, ale po nějaké době mne dojíždí. Poslední čůrpauzu děláme ve Zlaté Olešnici a pak už to celé dorazíme. Ve mně, po těch dnech, kdy jsem nemohl šlapat, jak bych chtěl, bouchnou saze a vyjedu kopec na jeden zátah s násobkem dosavadních wattů. Tím je moje trápení u konce, byť tenhle poslední kousek definitivně odrovnává moje koleno a kotník. Vítají nás ostatní účastníci, povídáme si co kdo zažil a nakonec se

pomalou balíme. Někdy kolem půl desáté vyrážím k domovu.

Najeto 969 km, nastoupáno 10 479 m

Co se mi osvědčilo

Tailfin AeroPack brašna – pecka věc. Nejlepší brašna, co jsem kdy měl – naložíte do ní hromadu věcí, je do ní skvělý přístup a klidně můžete stoupnout do pedálů, aniž by se hýbala do stran. I v tom největším lijáku krásně těsnila a uvnitř bylo sucho. Perfektní!

Pikalo/kondenzované mléko – super zdroj cukrů. Nikdy jsme mu moc neholdovali, ale tady jsem ho pro sebe „znovuobjevil“.

Předem pečlivě plánovat trasu.

Držet se předem naplánované trasy a nepodléhat nutkání ji měnit jen proto, že ostatní jedou jinudy.

Hořčík – nikoliv však kvůli křečím, ale pomáhal mi večer usnout.

Co byl propadák

Energetické gely – táhl jsem jich s sebou hromadu. Jsou těžké, zabírají místo a ve finále spíš rozhodí žaludek. Na krátký závod, proč ne, ale na tuhle štreku jich příště moc brát nebudu. Tak dva/tři kousky někdy na noc pro případ krize. Cola a sušenky z benzínky/sámošky udělají stejnou službu.